

Αριθμός				26/2018
ΤΟ	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	ΤΟΥ	ΑΠΕΙΟΥ	ΠΑΓΟΥ
Δ'		Πολιτικό		Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ειρήνη Κιουρκτάσηγλου - Πετρουλάκη, Αντωνόδερο του Αρείου Πάγου, Δημητρόλα Υφαντή, Χαράλαμπο Καλαματινό, Ειρήνη Καλού και Μαρία Τζανάκανη.

Αρεοπαγίτες,

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημα του, στις 3 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και των Γραμματέα Αθηναϊσιού Αιάπτη, για να δικασθεί μεταξύ του αναπρεσβύτος Α. Η. του Σ., κατοίκου ... , ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξόδιο δικηγόρο του Χρήστο Οικονομάκη με δήλωση του άφρον 242 παρ. 2 ΚΠΟΔ. Τον αναπρεσβύτο: Ι) Ανόνυμης επιτροπής με την επωνυμία "... ("...), που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπεί νόμιμα και ΙΙ) ανόνυμης επιτροπής με την επωνυμία "... " και δικαιοπικό τίτλο "... AE", που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, εκ τον οποίον η Ιη εκπροσωπήθηκε στην πληρεξόδια δικηγόρη της Αναστασία Αποστολίδη με δήλωση του άφρον 242 παρ. 2 ΚΠΟΔ και η 2η εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξόδιο δικηγόρο της Χρίστο Δεμερόκου με δήλωση του άφρον 242 παρ. 2 ΚΠΟΔ. Η ένδικη διωφαρά άρχου με τις από 26-9-2011 και 25-9-2012 αγωγές της Ιης των ήδη αναπρεσβύτων, που κατετάθηκαν στο Μονομάχες Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικήθηκαν με την από 22-3-2012 ανακοίνωση δίκαιης προσεπίληση σε παρέμβαση της "...", μη διαδίκων στην παρούσα δίκη, πριν από 1-11-2012 ανακοίνωση δίκαιης μεταξύ προπετελίσκων σε αναγκαστική παρέμβαση. Περιπτετώντας αγωγή της 2ης των ήδη αναπρεσβύτων και άλλων προσώπων, μη διαδίκων στην παρούσα δίκη, με τις από 19-9-2013 πρόσθετες (δύο των προτάσεων) παρεμβάσεις της "... ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΙΑ", επίστεια μη διαδίκων στην παρούσα δίκη, καθώς και με την από 20-9-2013 πρόσθετη (δύο των προτάσεων) παρέμβαση του ήδη αναπρεσβύτος. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 3062/2013 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 5250/2015 του Μονομάχου Ερευνώτα Αθηνών. Την ανάρτηση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναρρεύοντας με την από 18-5-2016 αιτητή του.

Κατά τη συζητηση της υποθέσης αυτής, με Εισηγήτρια την Αρεοπαγίτη Μαρία Τζανακάκη, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ
Η κρινόμενη από 18-5-2016 (αρ. κατ.2016) αίτηση για την ανάφεση της υπ' αρ. 2015/2015 οριστικής απόστασης του Μονομέλους Ερευνών Αθηνών, που εκδόθηκε με την ειδική διαδικασία των ζημιών από αυτοκίνητα καθώς και από τη σύνθαση ασφαλίστες αυτών (άρθρ. 68.1 ΚΠολΔ) έχει ασκηθεί νόμιμα και πρέπει να εργανθεῖ ως προς το παραδότο και βασικό της περιεχόμενον των κατ' ιδίαν λλογγιών αντις (άρθρ. 577 παρ. 1 και 3 ΚΠολΔ). Από τις ιντατζές των άρθρων 297, 298, 299, 300, 330 εδ. β' και 914 ΑΚ συνάγεται ότι η αδικοπρακτική εινόνη προς αποζημίωση προϋποθέτει συμπεριφορά παράνομη και παταία,

επέλευση ζημιάς και αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της ζημιάς. Παρόπλιν είναι η συμπεριφορά που νοικιάστηκε σε απορρευτική ή επιτακτικά κανονικά δικαιού, ο οποίος απονέμει δικαιούμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να συντάσσεται σε θετική ενέργεια ή σε παράλληλη ορισμένης ενέργειας. Μορφή υπατάστησης είναι και η αμελία, η οποία ωφελεί, δύο ή περισσότερα καταβάλλοντα, με μέτρη τη συμπεριφορά του μέσω συνετού και επιμέλους ανθρώπου του κύκλου δραστηριότητας του ζημιωθέντος, να καθιστάται δυνατή τη απορροή του παράνομου και ζημιογόνου αποτελέσματος. Αιτιώδης σύνδεσμος υπάρχει, όταν η παρόντινη και υπατάστηση συμπεριφορά του δράστη ήταν, σύμφωνα με τα διδάγματα της τεκνικής πείρας, ικανή, κατά τη συνηθημένη και κανονική πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει τη ζημιά και την επέφερε στη συγκεκριμένη περίπτωση. Η κρίση του δικαιοτηρίου της οινοίας, ότι τα πραγματικά πειρατικά που δέχθηκες ως αποδεύθηκαν, επιτρέπουν το συμπέρασμα ως θεωρίη, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, ορισμένο γεγονός ως πρόφορη αιτία της ζημιάς υπάρχει στον έλεγχο του Αρείου Πάγου, γιατί είναι κρίσις νομική, αναγνόμενη στην ορθή ή μη υπαρχούσα από το δικαιοτηρίου της οινοίας τον διδάγματα της κοινής πείρας στην αριστού νομική έννοια της αιτιώδους συνάφειας. Δεν απολέλευται καταρρήγη η υπάρχει του αιτιώδους σύνδεσμου από το γεγονός, ότι στο αποτέλεσμα συνεπάλευε και συνυπαπιτύητα του βλαβέτος, εφόσον δεν διδάκτεται ο αιτιώδης σύνδεσμος. Ειδοκτέρα, από τις διατάξεις αυτές συνάγεται, ότι οι ένονες της αμελίας και της συνυπαπιτύητας είναι νομικές και επομένων η κρίση του δικαιοτηρίου της οινοίας ως προς τη συνθρόμο ή όχι συντρέχοντας πτώματος του ζημιωθέντος κατά την επέλευση της ζημιάς, υπάρχει στον έλεγχο του Αρείου Πάγου ως προς το εάν τα πειρατικά, που το δικαιοτηρίου της οινοίας δεχταί πειρατέγκτος, ως αποδεύθηκαν, συγκρούονται την έννοια των συντρέχοντος πτώματος. Αντίθετος, ο καθορισμός της βαρύτητας των πτώματος και των ποσοστών, κατά το οποίο πρέπει να μειωθεί η αποζημίωση, αφορά εκτιμητή πραγμάτων, που δεν ελέγχεται αυτοκριτικός. Τα πιο πάνω έχουν εφαρμογή και στην παρίσταση του άρθρου 10 του ν. ΓΠΠ/1911, ως προς την υπατάστητην των οδηγών των συγκριμένων αυτοκινήτων, κατά το οποίο είναι εφαρμοστεί η διάταξη του άρθρου 914 ΑΕ. Εξάλλου, η παρίσταση διατάζεται του ΚΟΚ δεν θεωρείται αυτή κακουργητή υπατάστητη στην επέλευση αυτοκινητικού αυτηγήματος, αποτελεί μόνο στοιχείο, η στάθμη του οποίου από το δικαιοτηρίου της οινοίας θα κρίβεται σε σχέση με την υπάρχει αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συγκεκριμένης πράξης και του επελθόντος αποτελέσματος (ΑΙΠ 52/2016, ΑΙΠ 848/2015, ΑΙΠ 869/2013), ενώ μόνη η τήρηση των ελαγάκων υπογραφών που επιβάλλει ο ΚΟΚ, στους οδηγούς των οχημάτων κατά την οδήγηση τους, δεν αφέι την υποχρέωση τους να συμπεριφέρονται και πέραν των ορίων τουτών, όταν οι πειρατές τα επιβάλλουν για την απορροή ζημιογόνων γεγονότος ή τη μείωση των επιζημιών συνεπειών (ΑΙΠ 1500/2002, ΑΙΠ 1070/2001). Εξάλλου, κατά τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 3 του άρθρου 42 της Ν. 2696/1999 (ΚΟΚ), όπως το άρθρο τούτο ισχύει μετά την αντικατάσταση του με την παράγραφο 2 του άρθρου 42 της Ν. 2963/2001, ορίζεται ότι "απαγορεύεται η οδήγηση κάθε οδικού οχημάτου από οδηγό, ο οποίος κατά την οδήγηση του οχημάτου βρίσκεται υπό την επιδραση οινοπνεύματος, τοξικών ουσιών ή φαρμάκων που σήμανον με τις οδηγίες χρήσης τους ενδέχεται να επαρπάστησε την ικανότητα του οδηγού". Ο ελεγχόμενος οδηγός θεωρείται ότι βρίσκεται υπό την επιδραση οινοπνεύματος όταν το ποσοστό αυτού στον οργανισμό είναι

0,50 γραμμάρια ανά λίτρο αίματος (0,50 gr/l) και άνω, μετρύμενο με την μέθοδο της απλωτήσης ή από 0,25 χλωρίδη του γραμμαρίου ανά λίτρο εκτενώμενον αέρα και άνω, όταν η μέτρηση γίνεται στον εκπνευσμόν αέρα με αντίστοιχη σκαρετή αλκοολομέτρου" (παρ. 1) και "σε περίπτωση θανατηφόρου τροχαίου ατυχήματος ο θάνατος για τη διαπίστωση θα πρέψει στον οργανισμό οινοπνευμάτων, τοξικών οινού πάντα φαρμάκων, κατά την παράρτηση 1 του παρόντος άφρον, θα γίνεται υποχρεωτική με αιμολύνα από τα θυμόνα πρόσωπα, οι και από τους ζόντες..." (παρ. 3). Στη συνέχεια, σήμαναν με το άφρο άβ' παράρτησης 1 περ. β' του Ν. 489/1976 "περὶ τῆς υποχρεωτικής ασφαλίσεως τῆς εἰς αιτημάτων αυτοκινήτων αστικής ευθύνης", που προστέθηκε με το άφρο 4 του Ν. 3557/2007 και που σήμαναν με το άφρο 18 του τελευταίου αυτού νόμου άρχισε να ισχύει από την δημιουργίσιμη του στην Εφεμερίδα της Κυκλοφορίας (ΕΦΚ 100 τ. A' /14.5.2007), ορίζεται ότι "εφαρμόνισται από την ασφαλίση της ζημίας που προκαλούνται: α)... β) από οδρόν οποιούς, κατά το χρόνο των αιτημάτων, τελεόντων με την επίδραση οινοπνευμάτου ή τοξικών οινού, κατά παράβαση των Κωδικών Οδών Κυκλοφορίας (Ν. 2696/1999), όπου εκδίκτωτοι ισχύου, ερώσον η εν λόγῳ παράβαση τελεί από αιτιώδη συνάφεια με την πρόκληση του αιτημάτου". Εξάλλου, όπως προκύπτει από την διάταξη του άφρου 11 παρ. 1 του Ν. 489/1976, ο περιλήφτης στη σύμβαση απωλόσιμης της αστικής ευθύνης από αυτοκινήτων αιτημάτων δόρυ, σήμαναν με τον οποίο αποκλείονται τις αιφαλήστες ζημιές προξενεύοντας σε χρόνο που ο οδηγός του αυτοκινήτου τελόντες με την επίδραση οινοπνευμάτου ή τοξικών οινού, κατά την έννοια και τις προϋποθέσεις του ως άνω άφρου 42 το ΚΟΚ, δεν απαλλάσσεται μεν τον αιφαλότητα από την ευθύνη προς αποζημίωση του ζημιοθέντος τρίτου, αλλά παρέχει σ' αυτόν το δικαίωμα να εναγάγεται τον αιφαλότερον και να ανέστη από αυτόν, είτε με αυτοτέλει, είτε με παρεμπίδωση αγορή, την αποζημίωση που κατεβάλει ή θα καταβάλει στον τρίτο, με την προϋπόθεση βέβαια ότι η παρίστανση του αιφαλότερου αυτού όρου από τον αιφαλότερον σύνεχει αιτιωδός με την επέλευση του ζημιούντοντος αιτημάτου (ΑΙΓ 158/2015, ΑΠ 323/2011). Περιπέτεια, από την αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων (ΑΚ 361) προκύπτει η δυνατότητα των μερών στη σύμβαση αιφαλήστες αστικής ευθύνης από αιτημάτων αυτοκινήτων να συμφωνήσουν περιπτώσεις απαλλαγής της αιφαλότητας. Εξάλλου, με την 13382/Φ705.11/45/ 25-11-1977 κοινή απόφαση των Υπουργών Συγκονιοντών και Δημόσιας Τάξης, που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άνω άφρου 42 το Κ.Ο.Κ. ορίζονται οι διαπιστώσεις για τη διαπίστωση της μέθης. Η κοινή απτή ιυποχρεωτική απόφασης καταργήθηκε με το άφρο 7 της .../24-7-2002 άλλης κοινής απόφασης των Υπουργών Υγείας και Πρόνοιας -Μεταφορών και Επικοινωνιών και Δημόσιας Τάξης, άλλα στην πιθανότητα που εξτάσεις ισχύου, για το αιτιωκτικό αποτύπωμα έγινε στις 26-3-2001. Ομοίως, οι διαπάντεις της προσδοκίας τη διαδικασία, που πρέπει να τηρείται για να διαπιστωθεί στην ποντική δίκη, αν ο δράστης τελούντες υπό την επίδραση τοξικών οινού κατά την τέλεση των αιτημάτων. Δεν είναι θεματικές της σχετικής αιτιστικής αγορής και γ' αυτό η απόδειξη ότι ο οδηγός του ζημιούντοντος αιτημάτου επέλευσε κατά την ποντική δίκη, αν ο δράστης τελούντες κατά το αιτήμαντο υπό την επίδραση τοξικών οινού μπορεί να προκύψει και από άλλα αποδεικτικά μέσα, που αναφέρονται στην απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας, όπως ο τρόπος ομιλίας, οσμή οινοπνευμάτου, βάσιση κ.α. Τις τυχόν συνταγθείσεις εκθέτες εξέστασης αιτημάτου του ανησυχούντος οδηγού και ανήγειραν οινοπνευμάτου, παρά πιο τη μη τήρηση των διαταγμάτων, που προβλέπονται από την πιο πάνω κοινή υποχρεωτική απόφαση, μπορεί να συντεκμητάσει το δικαστήριο της ουσίας, ως δικαιοτικά τεκμήρια. Η εφαρμογή της κοινής αιτιστικής δεν αποτελεί δηλαδή αιτιωκτικό τρόπο διάγνωσης, διότι ο οδηγός του

ζημιογόνων οχήματος τελώντες υπό την επίδραση τοξικών ουσιών. Ετσι δεν πάσχει το αποτέλεσμα της διάγνωσης, αν στηρίζεται σε άλλα αποδεικτικά μέσα και δεν γνωστοποιήθηκε στους ενδιαφερόμενους, προκειμένου αυτός να ζητήσει την εξέταση των αντιδιεγμάτων, όπως οι αναφέρεται στην κοινή αυτή υπουργική απόφαση. Εκτός τούτου, αν συνταχθεί έκθετη εξέταση αίματος των ελλεγμένων οδηγών, χωρίς την τήρηση των διαπιστώσεων της ίδιας υπουργικής υπόθεσης, αυτή δεν είναι ουσιαστότατο, άλλο άκυρο αποδεικτικό μέσο, αλλά είναι έγκυρο και επιτερέσσιμο από το νόμο αποδεικτικό μέσο που εκτιμάται ελεύθερο από το δικαστήριο της ουσίας σαν δικαιοστικό τεκμήριο κατ' αρθρό 336 Κ.Πολ.Δ. Παρέπειτα απ' όλα αυτά, κατά το δικαστήριο, τη διάπιστωση των μεταξύ οδηγών, δύναται να στηρίζεται και σε άλλα αποδεικτικά μέσα, όπως στους μάρτυρες, στην άρνηση του οδηγού αυτοκινήτου να υποβληθεί σε αμφιλόγωνα κ.α. Τέλος, κατά το αρθρό 671 παρ. 1 εδ. α' Κ.Πολ.Δ., που εφαρμόζεται (άρθρο 158A ίδιου Κώδικα) και στην ευκίνη διαδικασία των διωφροφών για ζημιές από αυτοκίνητο, καθώς και από τη σύμβαση της ασφάλισης του, το δικαιστήριο λαμβάνει υπόψη και αποδεικτικά μέσα που δεν πληρούν τους όρους του νόμου (ΑΙΠ 130/2009, ΑΙΠ 1534/2008, ΑΙΠ 1749/2006). Με το άρθρο 559 αρθ. 1 του Κ.Πολ.Δ., ιδρύεται λόγος αναίρεσης αν παραβιάστηκε κανόνες του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπράξιων. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, ο κανόνας παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συντρέχουν οι προϋπόθεσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συντρέχουν οι προϋπόθεσεις καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραίσταση εκδηλώνεται, είτε με γενοκίη ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγογή (Ο.ΑΙΠ 7/2006, 4/2005). Με τον συγκεκριμένο λόγο αναίρεσης ελέγχονται τα σφάλματα του δικαιστηρίου κατά την εκτίμηση του νόμου βασιζόμενη της ουσιώς των ισχυροτήτων των δικαίων, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρωντα της ουσιώς της διωφροφώς. Ελέγχεται, δηλαδή, αν η αρχογή, ένσταση κ.λπ. ορθώς απορρίφθηκε οι μη νόμιμη ή αν, κατά παρέβαση ουσιαστικού κανόνες δικαίου, έγινε δεκτή οι νόμιμη ή απορρίφθηκε ή έγινε δεκτή κατ' ουσίαν (Ο.ΑΙΠ 27 και 28/1998, ΑΙΠ 349/2014, ΑΙΠ 466/2013).

Κατά την ένονα του άρθρ. 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίωςται ο αντίστοιχος λόγος αναίρεσης, όταν από τις παραδοχές της, που περιλαμβάνονται στην ειδανότητα πρόστασης του κοινούλ συλλογισμού της και απετελούν το αιτιολογικό της, δεν προκύπτουν καθόλου ή αναφέρονται ανεπάρκες ή αντιτακτικός τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία το δικαστήριο της ουσίας στήριξε την κρίση για τη ζήτημα με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίνης, με αποτέλεσμα, να μην μπορεί να ελεγχθεί, αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέπερχαν οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που εφαρμόσθηκε ή δεν συνέπερχαν οι δύο εκείνοι, που δεν εφαρμόσθησαν (ΟΑ.Π.Ι. 1/1999). Ειδοκότα, αντιφατικές αιτιολογίες έχει η απόφαση, όταν τα πραγματικά περιστατικά, που στηρίζουν το αποδεικτικό πόρισμά της για κρίσιμο ζήτημα δηλαδή για ζήτημα αναφορικά με ισχυρισμό του διαιώνιου, που τείνει στην θεμελίωση ή στην κατάλυση του επίδικου δικαιώματος, συγκρύνονται μεταξύ τους και αλληλοανταρόνται, αποδινώνονταις έτσι την κρίση της απόφασης για την υπαγογή ή μη της απομικητικής περίπτωσης στα πραγματικό συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιτά και το νομικό χαρακτηρισμό της απομικητικής περίπτωσης. Αντίστοιχα, ανεπάρκεια απολογίας υπάρχει, όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφής τα περιστατικά, που, είτε είναι κατ το νόμο αναγκαῖα για τη στοιχεοθετήση, στη συγκεκριμένη

περίπτωση, της διάταξής ουσιαστικού δικαιου, που εφαρμόζθηκε, είτε αποκλείον την εφαρμογή της, δηλ. ότι δε και όταν φωτίστηκαν ελεύθειες στην ανάλογη, στάθμη και γεωγενή στην εκτίμηση των αποδείξεων, ερώτων το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή εκτίθεται με σαφήνεια και πληρότητα (ΟΔ.ΑΠ 15/2006). Δηλαδή, δεν υπάρχει ανεπάκρια αιτιολογία, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτική, αλλά πλήρη αιτιολογία, αφού, ανηγάκησαν να εκτίθεται σασφή στην απόφαση είναι μόνο το ι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε και ότι ο λόγος για τον οποίο αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Συνακόλουθα, τα επιχειρήματα του δικαστηρίου, που σχετίζονται με την εκτίμηση απόλων των αποδείξεων, δεν συνιστούν παραδόσεις διαδικτυοφορτικούς του αποδεικτικού πορίσματος και, επομένων, δεν συνιστούν αιτιολογία της απόφασης, ικανή να ελεγχθεί αναπτυκτικά με τον παραπάνω λόγο για ανεπάκρια ή ανωτακτικότητα, σύμφωνα ίσων ιστορίας απόφασης. Ούτοις ιστορίες ο λόγος αυτός αναφέρεται στο άρθρ. 559 αφρ. 19 ΚΠολά, από το δικαστήριο της οποίας δεν ανέβασε ιδιαίτερος ή διεξόδικα τα επιχειρήματα των διαδίκονων, που δεν συνιστούν αιτιολογείς ισχυρισμούς τους (ΑΠ 804/2017, ΑΠ 174/2015, ΑΠ 198/2015). Στην προκειμένη περίπτωση, με τον 1ο λόγο της αίτησης αναφέρεται στην αιτιολογίαν που αποδίδει στην προσβάλλομένη απόφαση την πλημμελεία εκ των άρθρων 559 αφρ. 1 περ. α' ΚΠολά (όποιος ορθά εκτίμαται και όχι και της περ. β' του ίδιου άρθρου, όπως εσφαλμένων υπολογίσεων ο αναρριχώντας), με την αιτίαση ότι το Εφετείο παρβίβασε ενθύδως τα ουσιαστικού κανόνων δικιανών διατάξεων των άρθρων 914 σε συνδικάλων 297-298, 300, 330 ΑΚ και αιτές των άρθρων 42 παρ. 1 και 3 Ν. 2696/1999 (ΚΟΚ) και άρθρο 6β' παρ. 1 περ. β' και 11 παρ. 1 των Ν. 489/1976, με εσφαλμένη εργασίαν και εφαρμογή αιτιών, αξιονόησαν για την εφαρμογή τους λιγότερα στοιχεία, από όπα ο νόμος απαιτεί για την υπαγόρων των πραγματικών περιστάσεων, που το Εφετείο δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν στο πραγματικό του αντέροι ουσιαστικών διατάξεων και έται κατέλαβε στο εσφαλμένο αποδεικτικό πορίσμα, δε δήλωσε αντός τελούν ως την τιμόδημη τοποθεσίαν ουσιών, που ανευρέθησαν στα ούρα του και όχι και στο αίμα του, οι οποίες, δήθεν, επρεπήσαν αιτιούδης την οδηγήση του συμφερόφων ας προς το ουσιώδες, για την έκβαση της δίκης, ζητίμα της υπαπόταξης του, ως οδηγού του ζημιαγόνου αυτοκίνητου και συνακόλουθα της αφασιλούτσικης κάλυψης αιτού στην 1η ανανειριζόμενη αποφασιτική επαίτεια. Επίσης, με τον συναρχης ζο λόγο της αίτησης αναφέρεται ο αναρριχώντας αποδίδει στην προσβάλλομένη απόφαση την πλημμελεία εκ των άρθρων 559 αφ. 19 ΚΠολά, με την αιτίαση ότι παρβίβασε και εκ πλαισίου της ίδιας ως ανό ουσιαστικώς διατάξεων δικαιου, διότι, (σύμφωνα με συνοπτική περιγραφή των αναλυτικών αιτιών): α) δεν προκύπτει η αιτιολόης συνάφεια μεταξύ της οδηγήσης υπό την επήρεια τοξικών ουσιών και της επιδρούσης αυτής στην οδηγήση του συμφερόφων, β) η κρίση το Εφετείο στηρίζεται μόνον στο αποδείξεις της τοξικολογίκης έκθεσης γ) δεν απολογεύεται η απόρρηψη των αιτήματος δικαιαστικής πραγματογνωμοσύνης, δ) δεν εκτίθεται τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει στο ορό εξαρτήσεως από την αφασιλούτσικη καλύψη κατέστη, κατά νομό τρόπο, περιγρέμοντας την αφασιλούτσικη σύμβαση και ε) δεν εκτίθεται η συγκρεμένη ποσότητα τοξικών ουσιών που αναγνωρίζεται και έτσι το Εφετείο, κατέστησε την απόφαση του αναφέτεται με ελλείψεις, αισιώπες και αντιπάτικες αιτιολογίες ως προς το κρίσιμο ζητίμα της υπαπόταξης του στην πρόκληση του τροχαίου διστυγμήτως υπό την επήρεια τοξικών ουσιών. Στην προκειμένη περίπτωση από την παραεκτική επισκόπηση (άρθρ. 561 αρ. 2 ΚΠολά) της προσβάλλομένης απόφασης και των λογιών δικαιαστικών εγγράφων της δίκης του παίρησε, επισκοπώντα παραδεκτά, προκύπτει ότι σε τροχιό διστύγμα, που συνέβη στις 7-7-2010 στην Αθήνα, στη ..., με κατεύθυνση από Βούλα προς Αθήνα συγκροτήστηκε, με

μοτοσυκλέτα, το ΙΧΕ αυτοκίνητο που οδηγήσεις ο αναπρεσείον τον οποίο είχε προστίθεσαι στη διάθηση την η ανόνυμη εταιρεία με τον διακριτικό τίτλο ... AE και ήδη 2η αναπρεσβύτηρη, με την ιδιοτήτη της, ως κατόχου του αυτοκίνητο με σύμβαση μισθωτού, που είχε καταφέρει με την ιδιοκτητήρια αυτού ανόνυμη εταιρεία με τον διακριτικό τίτλο ... AE (μη διαδικτικό σήμερα), του οποίου την αετική ευδήνη έναντι των τρίτων ζημιών μετέβαλε η 1η αναπρεσβύτηρη ασφαλιστική εταιρεία, με τον διακριτικό τίτλο ... Οι συγγενείς του αποβιώσαντος μοτοσυκλετιστή άσκησαν αγωγή κατά του οδηγού και της ασφαλιστικής εταιρείας του αυτοκίνητου, με την οποία αξίωναν χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχηρής οδηγίας, μετά την άφαίρεση της οποίας η ασφαλιστική εταιρεία κατέβαλε στην οικογένεια, με εξαδικό συμβιβασμό, το συνολικό ποσό των 204.000 ευρώ. Ακολούθως, μετά την ικανοποίηση της οικογένειας, στα πλαίσια του εξόδουν συμβιβασμού, η ασφαλιστική εταιρεία άσκησε την ένδικη από 26-9-2011 (αρ. κατ. ...2011) αιτιολογητή αγωγή κατά του οδηγού και ήδη αναπρεσείοντα, κατά της κυρίας του ζημιώνούντος αυτοκίνητου και κατά της κατόχου αυτού και ήδη 2ης αναπρεσβύτηρης, ως προς την οποία όμως, στη συνέχεια, παραπήγητε κατ' άρθρ. 299 ΚΠΠΔ. Με την αγωγή αυτή η ασφαλιστική εταιρεία αξίωσε το ως άνω ποσό, διότι όπως ισχυρίζεται, ενεργοποιήθηκε ο όρος εξαίρεσης από την ασφαλιστική τάξην του αυτοκίνητου, δύοτε ο οδηγός του τελώνεις κατά την σύγκρουση υπό την επήρεια ταξίνομου, που συντελέστει αιτιωλῶς στην πρόκληση του τραχύου δυστυχήματος. Η αγωγή αυτή συνεκδικάστηκε στο προτοβάθμιο Δικαστήριο, μεταξύ άλλων δικογόρων, που δεν αφορούν την παρούσα αναπρετική δίκη (συναρχίς αγωγή της ασφαλιστικής εταιρείας κατά της υπομονήδωρας του αυτοκίνητου, αναγωγή της κυρίας, πρόσθιτη παρέμβαση του οδηγού και δύο πρόσδετοι παρεμβάσεις της υπομονήδωρας) με την από 1-11-2012 (αρ. κατ. ...2012) ανακοίνωση δίκης με προεκτίπτηση στα αναγκαστικά παρέμβαση με ενομίνη παρεμπίπτουσα αγωγή αποζημίωσης της ήδη 2ης αναπρεσβύτηρης - κατόχου (αλλά και άλλων φυσικον προσώπων που δεν είναι σήμερα διάδικος). Η αναγωγή αυτή απευθύνοταν κατά του οδηγού και ήδη αναπρεσείοντα και κατά της υπομονήδωρας του αυτοκίνητου (που δεν είναι σήμερα διάδικος). Επειδή της ανωτέρω αγωγής και της αναγωγής (που αφορούν την παρούσα αναπρετική δίκη) εκδόθηκε την ω' αρ. 3062/2013 οριστική αιτοφασι του Μονομέλους Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή η κύρια αιτοτελής αγωγής της ασφαλιστικής εταιρείας (η[η] 1η αναπρεσβύτη) και αναγνωρίστηκε ότι ο οδηγός και ήδη αναπρεσείοντες οφείλατο να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 204.000 ευρώ. Το προτοβάθμιο Δικαστήριο επίσης δέχτηκε και την αναγωγή της κατόχου - μισθόδωρας του οχήματος και ήδη 2ης αναπρεσβύτηρης και αναγνώρισε ότι ο οδηγός - αναπρεσείοντες οφείλει να της καταβάλει οποιουδήποτε τυχόν ποσό αυτή (κάτοχος) τα καταβάλει στην κυρία του αυτοκίνητου. Κατά της απόφασης αυτής ο αναπρεσείοντας άσκησε την από 16-12-2013 (αρ. κατ. ...2013) έρεση και τους από 30-7-2015 (αρ. κατ. ...2015) πρόσθιτους λόγους αυτής, επειδή τους οποίους εκδόθηκε η προσβάλλανδην απόφαση, η οποία αφού εξαφάνισε την προσβάλλανδην απόφαση, κατά ουσιαστική παραδοχή του 7ου επικοινωνίου λόγου της έφεσης (οι προς το ίντος των κονιλίων), δεύτερης ειώμενη της κύρια αιτοτελή αναγωγής της ασφαλιστικής εταιρείας περιορίζοντας το προτοβίκο επικινδύνων ποσό σε 163.100 ευρώ (από 204.000 ευρώ), ενώ απέρριψε τους λοιπούς λόγους έφεσης (10 έως 60) και τους πρόσθιτους λόγους αυτής, που αφορούσαν το κεφαλόγιο της υπαπότατης του αναπρεσείοντα στην πρόκληση του διαστυχήματος και στην ενεργοποίηση του όρου εξαίρεσης από την ασφαλιστική του κάλυψη, επικυρώνοντας την προτότικη απόφαση ως προς την

κεφάλαιο αυτό και την ευδύνη του αναπρεσίσιονα έναντι αμφοτέρων των αναπρεσβήτων και εικονόθερα, έναντι της Ηγ. τούτων ασφαλιστικής εταιρείας του ζημιογόνου αυτοκινήτου - αυτοτελεί ενάγοντας εξ αναγορής και έναντι της Ηγ. αναπρεσβήτριας - παρεπαντόντος ενάγουσας, ως κατύψον του αυτοκινήτου, κατά τον οποίον οι νικηφόροι αντιδίκοι του αναπρεσίσιον αποδύνονται παραδεκτές η αίτηση ανάρτησής κατ' αὔρα. 555 ΚΠΙΩΔ. Πινακογραφημένη, σύμφωνα με τις παραδόξες της προσβάλλοντας απόρθησης, που αφορούν την υπαυτιότητα του αναπρεσίσιον οδηγούν στην πρόκληση του δυστυχήματος και στην ενεργοποίηση του όρου της ασφαλιστικής σύμβασης για την εξάρεση της ασφαλιστικής καλώντων του ζημιογόνου αυτοκινήτου, που αφορά το ερευνώμενο ζήτημα, με τους Ιούνι και Ζεύδον της έρεσης και προθύβοι λόγω αυτής (άρθρ. 562 παρ. 2 ΚΠΙΩΔ). Το Ερεύνητο, κατά την ανέλεγκτη περί των πραγμάτων κρίνει του, δέχεται ότι αποδειχθήκαν τα ακολούθα: "Από την επανεκτίμηση των ενόρκων καταδέσκων των μαρτύρων, που νομότατα εξετάσθηκαν στο ακροστόριο του πρωτοβάθμου Δικαιοδικίου, οι οποίες περιέχουν στα ταυτάριμα με την εκκαλούμενη πρακτικά δημοσίας συνεδρίασέων του ίδιου Αστικούριου καθώς και από την έγγραψα που επικαλύπτουν και προσκομίζουν οι διάδικοι, είτε για να ληφθούν υπόψη, ως αυτοτελή αποδεικνύμενα μέσα είτε για να χρησημεύσουν ως δικαστικά τεκμήρια αποδεικνύοντα τα ακολούθα: Στις 7/7/2010 και περί ώρα 21.40 ο πρώτος εναργότερος - εκκαλούν, οδηγώντας το με αρτήριο κυκλοφορίας ... IXΕ αυτοκίνητο κυριότητας της εταιρίας με την επωνυμία "... A.E." εκπέντε επί της λεωφόρου Ποσειδώνος με κατεύθυνση προς Βούλα. Στο ώρας της διασταύρωσης της λεωφόρου Ποσειδώνος με την πλατεία Φλέμιγκου, όπου η προτίχη έχει δύο ρεύματα πορειών, που χωρίζονται μεταξύ τους με διαχωριστική νήστιδα, η οποία διακόπτεται λόγω της διασταύρωσης με την πλατεία Φλέμιγκου, ο πόλο άνοιξης επιμηκώναται να κατευθύνεται αριερτά και να εισέλθει στην πλατεία Φλέμιγκου, αν και υπήρχε ερυθρός σηματοδότης στην πορεία του διν στάθμευσα προσωρινά το αυτοκίνητό του σε σημείο, που να είναι οριστός ο σηματοδότης αλλά το στάθμευσα στο διάσκευση της λεωφόρου που χορηγεί τα δύο ρεύματα κυκλοφορίας με συνέπεια, έχοντας προσπρόστια τον σηματοδότη να μη είναι σε θέση να γνωρίζει, πότε αυτός θα είχε πράσινη ένδειξη, ώστε να εισελθεί στην πλατεία Φλέμιγκου απρόσκοπτα. Ομοίως ο ίδιος οδηγός, αν και ο σηματοδότης που υπήρχε στην πορεία του συνέχει, να έχει κόκκινη ένδειξη, εισήλθε στην πορεία στο αντίστοιχο ρεύμα κυκλοφορίας της λεωφόρου Ποσειδώνος με αποτελέσμα να παρεμβληθεί στην ομαλή πορεία της με αρμότο κυκλοφορίας ... δικύλικης μοτοσικλέτας, που οδηγώντας στο αντίστοιχο ρεύμα κυκλοφορίας ο Β. Κ., στην αριερτή πλευρή της οποίας επέλεγε με φορδότητα, παραπονήσαντας τη μοτοσικλέτα και τον οδηγό της για λίγα μέτρα. Συνεπάλι τον ενδίκο αυτηγούμενος ο οδηγός της μοτοσικλέτας υπόστηκε κατάργηση των πλευρών του βούρακος του, που δέχονται και αριερτό πυμαθορίου, αμυδόρακα, διατομή της σπονδυλικής στήλης στο ύψος του δεύτερου θυρακικού σπονδύλου, διατομή της θυρακικής αρθρής διασχίσεως τυενυμών και πολλαπλές ρήγες μηχανήρων των λοβών του ήπατος, οι οποίες είχαν σε αποτέλεσμα τον θάνατο του. Απολεκτικά ωπαίτοις για το ένδικο απόχρυμα είναι ο οδηγός του αυτοκινήτου Α. Η., ο οποίος από έλλειψη της προσοχής, που όρεψε και μητρούσαν να καταβύλλει, έχοντας κατανούσαν τοξικές ουσίες ψευδομηθησηγόνων - παραμετατηρίους και ενισχύοτρα - καρβοξιδικού οξεύ, που είναι μεταβολής της Δ4 τετραδροκανθανβολίνης, δεν ενήργησε ως μέσος συνετός οδηγός, ανημόνωντας τη αριή των πράστων φωτός του

σηματοδότη, που υπήρξε στην πορεία του, πριν διασχίσει τη δικαιοφορία. Αντίθετα, ουδεμία συντακτιότητας βαρύνει τον οδηγό της ματοσέλετάς, ο οποίος παρασημήνει απεριδικότητα από το αυτοκίνητο, μη έχοντας τη διανοτάτη να αντιδέρει, πραγματοποιώντας αποφευκτικό ελέγχο... Περαιτέρω αποδείχθηκε από το προσκομιζόμενο ασφαλτάριτο - συμφωνούται ότι η σύμβαση ασφάλτεως, που κατέρθισες μεταξύ της ενηγόρων ασφαλτικής εταιρίας και του ενεγόρου - εκκαλούνται διάτετα από τις διατάξεις του Ν. 489/1976. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 6β' παρ. 1 εδ. β' του Ν. 489/1976, όπως τροποποιήθηκε με το Ν. 3557/2007, έχαιρονται από την αρβάστη ζημιές που προκολλούνται από οδηγό, ο οποίος κατό το χρόνο του απήχυμας τελούσε πάνω την επίδραση ουντενέματος ή τοξικών ουσιών κατά παρέβαση του Ν. 2629/1999 του ΚΟΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 43 του Ν. 2963/2001, εφόσον η συγκεκριμένη παράβαση τελεί σε αιτιώδη συνάφεια με την πρόκληση των αποχύμων. Ο όρος αυτός ισχεύει για όλους όσους καλύπτει η ένδικη σύμβαση ασφάλτεως διότι με τη πρήτη αναφέρονται των διατάξεων που νόμιμα απέκτεινε συμβατική ισχύ. Επίτοιμη αποδείχθηκε ότι την ίδια ημέρα που συνέβη το ένδικο απόχυμα στις 7/7/2010 και περι άριστα 21.55 έληφθη από τον οδηγό του αυτοκινήτου Α. Η ποσότητα αίματος και ούρων για αντίχειο αιλκόδες και τοξικών ουσιών, όπως προκύπτει από τη μαρμότη προτοκόλλου -30...37-2010 έκδηκτη εργαστηριακή εξέτασης αίματος δεν προέκυψε ότι το αίμα του οδηγού του ζημιογόνου αυτοκινήτου Α. Η περιέχει ουντενέματα. Αντίθετα όπως προκύπτει από το εργαστήριο τοξικολογίας της ΔΕΕ βρέθηκε στα ούρα του οδηγού του ζημιογόνου αυτοκινήτου Α. Η ποσότητα ψευδαιθρογόνων - παραπτησιογόνων και συγκεκριμένα ...καρφοζιαλικό οξύ, που είναι μεταβολίτης της Δ9 τετραδρομοκανθανόβητης. Και ως μεν η ποσότητα των ούρων που ελήφθη δεν πήναται επαρκής και για δεύτερο έλεγχο, όπως προβλέπεται από την κοινή Υπουργική Απόφαση των Υπουργών Υγείας και Πρόνοιας Μεταφορών και Επικοινωνιών και Δημόσιας Τάξεως [2009/2009], σε αιτήση του πο τάπω αρρώστου, ήταν αδύνατο να διενεργηθεί εκ νέου δέργιμα ούρων του, όπως σχετικά επιστρέψανται και ο ίδιος, πλὴν όμως η συγκεκριμένη διαδικασία αφορά την εγκρήση της διαδικασίας, που πρέπει να τηρήθηκε στα πλαίσια ποντικής δίκης για να διαπιστωθεί, εάν ο οδηγός τελούσε υπό την επίδραση τοξικών ουσιών (βλ. ΑΠ 386/2002 Ελλάδην 2003.426) και δεν αφορά την απόδειξη στα πλαίσια αιτιώς δίκης, η οποία μπορεί να στηριχθεί και σε άλλες αποδείξεις. Ειδούτορες, οι πο πάνω διατάξεις, που προσδιορίζουν τη διαδικασία, που πρέπει να πρέπει για να διαπιστωθεί στη σούποντη δίκη, από το δράστης τελούσε υπό την επίδραση τοξικών ουσιών κατά την τέλεση του αιδικέματος δεν είναι θεμελιώτατης σημερινής αιτιώσεως και γι' αυτό η απόδειξη, ότι ο οδηγός του ζημιογόνου αυτοκινήτου τελούσε κατά το απόχυμα υπό την επίδραση τοξικών ουσιών μπορεί να προκύψῃ και από άλλα αποδεικτικά μέσα, που αναφέρονται στην απόφαση του Δικαστηρίου της ουσίας, ενώ τηρείται εργαστηριακή εξέταση για ανίχνευση τοξικών ουσιών που μπορεί να συνεκτιμήθει το Δικαστήριο της ουσίας και ως δικαιοτικό τεκμήριο. Η συνταχθείσα έκθεση ανίχνευσης τοξικών ουσιών, χωρίς την τήρηση ορισμένων μεταποτώσεων δεν είναι ανυπότιττα ή άνωρις αποδεικτικό μετό αλλά έγκυρο να εκπιέζεται ελεύθερα από το Δικαστήριο της ουσίας και ως δικαιοτικό τεκμήριο κατ' άρθρο 336 ΚΠοΔλ., ενώ το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του και αποδεικτικά μέσα που δεν πληρούν τους όρους του νόμου (βλ. ΑΠ 1046/2011, Νοβ 33, ΑΙΤ 1749/2006 Νοβ 55 441, ΑΠ 386/2002 Ελλάδην 2003.426). Επιπλέον, πρέπει να επιστημαθεί ότι δεν προκύπτει από κάποια νομοθετική διάταξη ή τη Νομολογία ότι πρέπει να ανωμένεται στην κρινόμενη αιτιώγη της αρβάστητης

εταιρίας "...", για να είναι ορισμένη από ποια αποδεικτικά μέσα προκύπτει ότι ο οδηγός του ζημιογόνου αυτοκινήτου οδηγήστει ως την επήρεια τοξικών ουσιών, αφού το στοχεύει πάρετε
να προκύψει από τις αποδείξεις.
Συνεπώς, η εκκαλούμενη απόφαση που έκρινε κατά τον ίδιο τρόπο για τις πού πάνω αιτίες, ορθά το νόμο φέρμασε και τις αποδείξεις εκτίμησε, είναι δε άβαστα και απορρίπτεται, διότι Διαδικτυακότητας προτερηνότητας προστέθηκαν με τους πράξη και τέταρτο λόγος της κριούμαντας ερεύνης.
Στην προκειμένη περίπτωση εκτιμώντας τις περιστάσεις του ενδιόκου αυτοχήματος και ειδικότερη την παρομίση εκ μέρους του οδηγού του ζημιογόνου αυτοκινήτου, το ερυθρό πινακίδαση θα καθιερώνεται καθώς και την εισοδο του στο αντίθετο ρέμα της λεωφόρου Ποσειδώνος με μεγάλη κυκλοφορία οχημάτων, ενώ τα οχήματα που εκνούντο στο αντίθετο ρέμα κυκλοφορίας έφεραν φορτωτό σηματοδότη με πράσινη ένδειξη, το Δικαιτηρίου άγεταν στην κρίση ότι ο εκκαλών - πρότος εναρμόνωνται ήταν με την επίσημη της ναρκωτικών ουσιών, που προκανθίζονται, η οποία και επηρέασε τη συμπεριφορά του, ως οδηγόν με συνέπεια οι αγορικές εξισώσεις, που απορρέουν από τον θαυμάσιο τραματισμό του οδηγού της μοτοσικλέτας να μην καλύπτονται από την ασφαλτική σήμηση. Το γεγονός ότι από την έκθεση εξέτασης αιματού του υπατίου οδηγού προκύπτει ότι δεν βρέθηκε οινόπευκμα στο αίμα του από φρεγάκη, ούτε το Δικαιτηρίου να αρχεί σε αντίθετη κρίση αφού η πού πάνω εξέταση αρρών απολελεύτακτη τη διερεύνηση μηδέρες οινόπευκμάτου στο αίμα του υπατίου οδηγού, χωρίς σε κάθε περίπτωση να προκύπτει ότι διερεύνησήθηκε η υπάρχη ναρκωτικών ουσιών στο αίμα του.
Συνεπώς, η εκκαλούμενη απόφαση, που έκρινε κατά τον ίδιο τρόπο για τις πού πάνω αιτίες, ορθά το νόμο φέρμασε και τις αποδείξεις εκτίμησε, είναι δε άβαστα και απορρίπτεται, διότι Διαδικτυακότητας προτερηνότητας προστέθηκαν με τους δύοτερο, τρίτο, τέταρτο, έκτο και τους πρόσθιοτες λόγους της κριούμαντας ερεύνης...". Με την παραδόχης του αιτούστος στο αποδεικτικό του πόρτειμα, το Εφετείο, ορθά ερμήνευσε και εφέρμασε τις ουσιωτικές διατάξεις των άρθρων 914, 297 - 298, 300, 330 ΑΚ συν. ἄρθρ. 42 παρ. 1 και 3 Ν. 2069/1999 (KOK) και αυτές σε συνδ. με ἄρθρ. 6θ' παρ. 1 περ. β' και 11 παρ. 1 του Ν. 489/1976, με ορθή υπαγωγή των πραγματικών περιστάσεων, που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν στο πραγματικό των ανοτέρω διατάξεων, τις οποίες δεν παραβίασε εύκολος και εκ πλαισίου ως προς το κρίσιμο ζήτημα της εξέργασης ασφαλτικής κάλυψης, διότι το δοτύνωμα προκλήθηκε από οδηγό, που τελώνει υπό την επίθεση τοξικής ουσίας, που συντελέστει αποδεικτικά στην οδηγήση του συμπεριφορά.
Πιο συγκεκριμένα, το Εφετείο με σφεζές και χορής αντιφατίσεως αιτιολογεί, που καθιερώνει εφικτό τον αναφερικό έλεγχο για την ορθή εφαρμογή των ανοτέρου οινόπευκμάτων διατάξεων στην οδηγό, κατά τη σημερινή, τελώνει υπό την επίθεση της τοξικής ουσίας ... καιροβλητικό οξύ, μεταβολής της Δ9 τετραδιοκανανθίνης - απαριθμητιγόνων, από ένα δείγμα ούρων, που λόγισθη στις 21:55 (το απόγυμνη συνέβη 21:40) από τους ιατσονικούς της Τροχαίας και συνετέλεσε αιτιολογής στην οδηγήση του συμπεριφορά και στην πρόληψη της σύγκρουσης συγκειτικούμονων προς τούτο των ιδιαίτερων χρακτηριστικών υπό το οποία συντελέστει το απόγυμνο, διότι το είδος των παραβάσεων των διατάξεων του Ν. 2069/1999- KOK από τον οδηγό δεν συνιστώνται απλές τοπικές κυκλοφοριακές παραβάσεις, που συνήθως διαμπιέσται από τους οδηγούς, αλλά είναι σφεζές κυκλοφοριακές παραβάσεις που συνήθως υποδηλώνονται παράπονα συμπεριφορά, με υπερτερεκπέτηση των συνηθισμένων κυκλοφοριών και πως ικανοποίησαν στην οδηγήση, δηλαδή, περίπτωση αυτιχγματού που δικαιαστούνται να

Από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 10 περ. α' του Κ.Πολ.Δ., που ορίζει ότι "ανάρτηση επιτέμπτια από το δικαστήριο πάρα το νόμο δέχτηκε πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκθετη της δίκαιη, ως αληθινά, κριτικές απόδειξη", προκύπτει ότι ο λόγος αυτού αναφερόντων ιδρύεται, όταν το δικαστήριο δέχται πράγματα, δηλαδή ευτοπελείς πραγματικούς ισχυρισμούς, οι οποίοι τείνουν σε θεμελιώδη, κατάλυτη ή παρακλήσιν δικιώματος, που απεκτίνεται με την αγορή, ένσταση ή αντένταση, χωρὶς να έχει προσαρθρίσει οποιαδήποτε απόδειξη για τα πράγματα αυτά, ή όταν δεν εκθέται από ποιά αποδεικτικά στοιχεῖα άντλεται την απόδειξη γι' αυτά (ΑΠ 224/2015, ΑΙΤ 147/2014, ΑΙΤ 43/2012). Εξάλλου, κατά τις διατάξεις του άρθρου 368 ΚΠολ.Δ. "Το δικαστήριο μπορεί να διορίσει ένα ή περισσότερους πραγματογόνους, αν κρίνει, ότι πρόκειται για ζητήματα που απαιτούν για να γίνουν αντιληπτά ειδικές γνώσεις επιστήμης ή τέχνης" (παρ. 1). "Το δικαστήριο οφείλει να διορίσει πραγματογόνους, αν το ζητήμα κάποιος διάλικος και κρίνει πως χρειάζονται ιδιαίτερες γνώσεις επιστήμης ή τέχνης" (παρ. 2, όπως αντικτυπώσθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 37 του Ν. 3994/2011). Επ' τούτον συνάντεται, ότι η συμπληρωτή του αποδείξεων με τη διανέργεια πραγματογονούσιν ανέπτευται στην κυριαρχική και μη ελεγχόμενη ανωματικός κρίση του δικαιστηρίου της ουσίας, ο τοπικό ελευθέρως εκτιμώντας την ανάγκη της ψηφιοποίησης του αποδεικτικού αυτού μέσου, με εξάρτηση την περίπτωση, το δικαστήριο κρίνει ότι χρειάζονται όχι απλός "ειδικές" γνώσεις επιστήμης ή τέχνης, όπως αναφέρεται στην παρ. 1 του άνω άρθρου 368 ΚΠολ.Δ. αλλά "ιδιαίστερες" τέτοιες γνώσεις, όπως αναφέρεται στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου, όποτε οφείλεται, στην περίπτωση αυτή, να διορίσει πραγματογόνους ή πραγματογόνους. Επομένως, όταν δεν υπάρχει παραδοχή του Δικαιστηρίου, ότι πρόκειται για ζητήματα που απαιτούν, για να γίνουν αντιληπτά, ιδιαίτερους γνώσεις επιστήμης ή τέχνης, η μη λήψη υπόψη ισχυρισμού του διάλικου για ανάγκη διανέργειας πραγματογονούσιν ή τη απόφριση, πηδούς ή σωπτήρις, σχετικού αιτήματος αυτού, δεν δημιουργεί λόγο ανάρτησης κατά το άρθρο 559 ΚΠολ.Δ (ΑΠ 86/2015, ΑΙΤ 89/2013, ΑΙΤ 632/2010). Με το 2ο λόγο της αίτησης ανάρτησης ο αναφερόντων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την πλημμελεία του άρθρου 559 αρ. 10 ΚΠολ.Δ., με την αιτίαση ότι το Εφετείο με το οποίον παραπέμπεται το αίτημα του για τη διανέργεια πραγματογονούσιν, το οποίο από είς τοπικά μέσα με τους πρόσθιτους λόγους της έφεσης του και καταλήγοντας στα εσφαλμένο αποδεικτικό πορίσμα, ότι δημήνιον αυτός τελούσε υπό την επήρεια τοξικής ουσίας, που συνεπέλεκε αιτιώδως στην πρόκληση του ρύπουν διανηστημάτων, δέχθηκε ως αληθινά πράγματα, που έχουν ουσιώδη επίδραση στη δίκη χορής απόδειξης. Ο λόγος αυτού όμως κατ' αρχήν δεν ιδρύεται και συνεπός είναι απαραδέκτης στις ειδικές διαδικασίες, όπως η παρόστα αιδική διαδικασία των αιτοκινήτων, κατά τις οποίες το Δικαστήριο δεν έχει υποχρέωση να διατάξει απόδειξης και η οπήγηση ολοκλήρωνται κατά κανόνα σε μια συνεδρίαση στο ακροατήριο, όπως εξετάζονται μάρτυρες και προσκομίζονται τα λοιπά αποδεικτικά μέσα (ΑΠ 226/2014). Εξάλλου, εκτός τούτου, από τις παραδογές του Εφετείου, σύμφωνα με τις οποίες απορρίφθηκαν οι πρόσφετοι λόγοι της έφεσης, με τους οποίους, επικουρικά, ο αναφερόντων υπέβαλε αίτημα για διανέργεια πραγματογονούσιν και οι οποίοι παραδεκτά επιστοπούνται επίσης, για τις ανάγκες των ερευνώντων αιτιωτικού λόγου, προκύπτει ότι το Εφετείο απέρριψε σήμερα το αίτημα αυτού, χωρὶς συγχρόνως να υπάρχει παραδοχή, οπα το πρότιτο για ζητήμα που για να γίνει αντιληπτό απαιτούνται ιδιαίτερες γνώσεις επιστήμης ή τέχνης.

Επομένως, η σιγή απόρρηση του σχετικού αιτήματος δεν δημιουργεί υπόλοιπο λόγο, πρέπει να απορριφθεί ως απάρακτο, άλλως οι ουσιαστικές αμβούσες, διότι, ανεξάρτητα από τη παραπάνω, το Εφετείο δεν κατέληξε στο αποδεικτικό του πόρισμα χωρίς απόδειξη, αλλά από όλα ανεξάρτητα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία συνεκτίμησε κατά την ανέλεγκτη αναφερόμενη κρίση του. Ειδικότερα, από την επιτραπέτη επισκόπηση της προσβάλλομενης απόφοιτης και συμφίωνα με όσα έχουν εκτεθεί αναλυτικά με αφορμή τον 1ο και 3ο αναρετικό λόγο, για την αποφορή αποκονών επανήληψης, προκύπτει ότι το Εφετείο κατέληξε στα αποδεικτικά μέσα της πόρισμα, σύμφωνα με το οποίο ο αναφερόμενος τελούει πιο την επιδίωση της ως άνω τοξικής ουσίας, ώστε από συνεκτίμηση, όπως ριτά αναφέρει, των μαρτυρικών καταθέσεων ενώπιον του προτρέψιμου Αιτιολογίου και των εγγράφων που οι διάδικτοι προσκυνούν με υψηλόν επικλήτη και τα οποία εκτιμήθηκαν, είσει ως αυτοτέλεια αποδεικτικά μέσα, είτε για συναντηγή διαστακτικών τεκμηρίων οι προς τις συνήθεις τέλεσης του εργασίου διστυχήματος και την συμπεριφέρεια του οδηγού του ζημιόγονου αιτιολογίου -αναφερείστοντας Κατά το άρθρο 559 αρ. 11 περ. γ' ΚΠολά, αναφέρει επιτρέπεται, αν το δικαστήριο, παρά το νόμο, δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα, που οι διάδικτοι επικαλέσθηκαν και προσκομίσαν. Από τη διάταξη αυτή, συνδιδόμενη με εκείνες των άρθρων 335, 338, ώστε 340 και 346 του ιδίου κώδικα, προκύπτει, ότι δικαστήριο της ουσίας, προκειμένου να σχηματίσει δικαϊκή πεποίθηση για τη βασικότητα των πραγματικών ισχυρισμών των διάδικτων, που έχουν ουσιώδη επροσή στην έκβαση της δίκης, που επιδύονται δηλαδή στη διαστακτικό της αποφάσεως (ΟΔ.ΑΠ 2/2008), οφείλει να λάβει υπόψη τα νομίμους προσκομίσθηκαν, είτε προς λάμψη αποδείξη είτε για τη συναντηγή διαστακτικών τεκμηρίων αποδεικτικά μέσα, εφόσον γίνεται ασφής και ορισμένη επιλύση αντών από το διάδικτο. Είναι δε ασφής και ορισμένη η επιλύση, όπων είναι ειδική και από αυτήν προκύπτει η ιστορία του. Καμιάι αυτούσια διατύπωση δεν επιβάλλεται την ειδική μεια και τη χορηγία οξύλογησης καθενὸς από τα αποδεικτικά μέσα, που επικαλέσθηκαν και προσκομίσανται δηλαδίκιοι, αλλά αρκεί η γενική μνεία των κατ' είδος αποδεικτικών μέσων. Επτά, απαιτείται ειδική μνεία της έκθεσης πραγματογνωμούς, γιατί αποτείται ιδιαίτερο αποδεικτικό μέσο, ενώ οι κατ' άρθρο 390 ΚΠολά γνωμοδοτήσεις προσπάθων με ειδικές γνώσεις, δεν είναι ιδιαίτερα αποδεικτικά μέσα, αλλά έγγραφα με μηδικόσημο ρύθμιση και γι' αυτό η μεια της απόφοιτης περί λήψης υπόψη που προσκομίσθηκαν εγγράφων περιμέλωνται και τις γνωμοδοτήσεις αιτιών (ΟΔ.ΑΠ 8/12/2005). Μόνο από τη γενική ή και ριτή ακόμη αναφορά, σε συνδιασμό με το περιεχόμενο της απόδειξης, δεν προκύπτει κατά τρόπο αναμφίβολο (ΟΔ.ΑΠ 2/2008) ή κατ' άλλη έκφραση αιδοίστικος βέβαιος (ΟΔ.ΑΠ 14/2015), ότι λήφθηκε υπόψη κάποιο συγκεκριμένο αποδεικτικό μέσο, στοχειοθετείται ο αναφερτικός αντών λόγος (ΑΠ 145/2015, ΑΠ 224/2015). Με τον 4ο αναρετικό λόγο ο αναφερόμενος απόδειξη στην προσβάλλομενη απόφοιτη την πλημμύρα εκ του άρθρου 559 παρ. 11 περ. γ' ΚΠολά, με την αιτία που διότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη την από 25-5-2015 αιτροδικαστική γνωμοδότηση του Ειδικού Ιατροδικούτη, Σ. Μ., την οποία ο αναφερόμενος είχε επικαλέσει και προσκομίσει νόμιμα με τις κατ' ένταση προτάσεις του και ασκούσε ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, την οποία το Εφετείο είναι ελάμβανε υπόψη του, κατά την αιτία που διότι η ουσία ανιγνωθήκε στο στάδιο, που αυτή αποβάλλεται από τον οργανισμό.

Στην προκειμένη περίπτωση από την επιτρεπτή εποκόπτηση τον από 13-10-2015 προτάσεων του αναφεσίοντα ενώπιον του Εφετείου (για τις ανάγκες του 4ου αναφετικού λόγου) προκύπτει, ότι ο αναφεσίον είχε προσκομίσει ως σχετικό με αριθμό 9, την από 25-5-2015 ματροδικιαστική γνωμοδότηση του Ειδικού Ιατροβικαστή, Σ. Μ., σύμφωνα με την οποία, όταν η τοξική ουσία ανιγνενθεί στα σύριγγα, βρίσκεται πλέον στο στάδιο αποβολής από τον οργανισμό και η χρήση της ινδικής κλάναψης μπορεί να ανέγεται και εβδομάδες πριν τον έλεγχο και δεν μπορεί να καταστεί τις λειτουργίες του οργανισμού. Όμως, το Εφετείο, σύμφωνα με τις παραδογές του, αναφέρει στην προσβαλλόμενη απόφασή του ότι, για να καταλήξει στο αποδεικτικό του πόρισμα, έλαβε υπόψη του όλα τα έγγραφα, που οι διάδοκοι προσκόμιων ενώπιον του με νόμιμη επίκληση και εκτιμώντας τις περιστάσεις του διατυχήματος και τις σοβαρές παραβάσεις των διατάξεων του Ν. 2696/1999 - KOK από τον οδηγό, κατέληξε στην ανελέγκτη αναφετική κρίση του, ότι ο αναφεσίον τελώντες κατά την σύγκρουση υπό την επίδραση της τοξικής ως άνω ουσίας. Και είναι μεν αληθές ότι το Εφετείο δεν μητριούνεται εδικά, όπως αξιολογεί το ανωτέρω έγγραφο, εφόσον άλλωστε, δεν έχει τέτοια υποχρέωση διότι η γνωμοδότηση τεχνικού συμβούλου του αναφεσίοντα δεν αποτελεί ίδιατερο αποδεικτικό μέσο ώστε να χρήζει ειδικής μνείας αλλά ως έγγραφο συνεκτιμάται ελεύθερα, μαζί με τα άλλα αποδεικτικά μέσα κατ' άρθρ. 390 ΚΠολΔ. όμως, από το σύνολο των παραδοχών την πρόσφατης του, προκύπτει, με βεβαίωσή του και χορίς αμφιβολία, δηλαδή καθίσταται αδιστάκτος βέβαιο, ότι το Εφετείο συνεκτίμησε και την ανωτέρω ματροδικιαστική γνωμοδότηση και κατέληξε σε αντίθετο πόρισμα, από εκείνο που ο αναφεσίον θεωρεί ως ορθό. Επομένως, ο 4ος λόγος της αίτησης αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος, άλλως ως απαράδεκτος, διότι η αιτίση ότι, εάν το Δικαστήριο εκτιμούσε διαφορετικά το ανωτέρω αποδεικτικό μέσο, θα κατέληγε σε διαφορετικό αποτέλεσμα, οδηγεί σε έλεγχο της πρόσφατης για πλημμέλειες από κακή εκτίμηση των αποδείξεων και συνακόλουθα, σε επανεκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης, δηλαδή σε αποτέλεσμα που έρχεται σε ευθέα αντίθετη με τη θεμελιώδη επιταγή της διάταξης του άρθρου 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, περί των αναφετικών ανέλεγκτων των πραγματικών παραδοχών της προσβαλλομένης απόφασης. Κατόπιν όλων αυτών και μη υπάρχοντος άλλου λόγου αναίρεσης προς έρευνα, η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί στο σύνολο της. Επίσης, πρέπει να διαταγθεί η εισαγωγή του παραβόλου, που έχει καταθέσει ο αναφεσίον για την άσκηση της αίτησης αναίρεσης στο Δημόσιο Ταμείο (άρθρο 495 παρ. 3 εδ. Β' δ' ΚΠολΔ). Τέλος, πρέπει να καταδικαστεί αναφεσίον, που ηττήθηκε (άρθρο 176, 183 ΚΠολΔ), στα δικαστικά έξοδα κάθε αναρεσιβήλητης, που παραστάθηκε και κατέθεσε έχοχωριστά προτάσεις ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, όπως αιδικότερα, ορίζεται στο δικαστικό.

ΓΙΑ	ΤΟΥΣ	ΑΟΓΟΥΣ	ΑΥΤΟΥΣ
Απορρίπτει την από 18-5-2016 (αρ. κατ. ...2016) αίτηση για την αναίρεση της οριστικής υπ'			
αρ. 5250/2015 απόφασης του Μονομέλους Εφετείου Αθηνών (ειδική διαδικασία του άρθρου 681Α		ΚΠολΔ).	
Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου που έχει κατατεθεί για την άσκηση της αίτησης αναίρεσης			
στο Δημόσιο Ταμείο.			Και
Καταδικάζει τον αναφεσίον στα δικαστικά έξοδα της κάθε αναρεσιβήλητης, που ορίζεται σε			
δύο χιλιάδες επτακόδια	(2.700)		ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 12 Ιανουαρίου 2018.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στις 2 Φεβρουαρίου
2018.
Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ